

Svědectví: 125. Učím se žít s rakovinou

Svědectví

Učím se žít s rakovinou

Mobil mi zazvonil, když jsem se probírala ranními léky a procedurami, které jsou součástí 4. dne po mastektomii. Číslo z Dallasu jsem nepoznala, ale v těchto dnech je hovorů z rozsáhlého komplexu, kterým je *Baylor Scott & White Sammons Cancer Center*, tolik. Byla to moje velmi mladá operátérka – poněkud zadýchaná, nejspíš volala z mobilu, když jela do své ordinace.

„Mám dobré zprávy. Podle patologické zprávy není v lymfatických uzlinách ani ve zbytkové tkáni žádná rakovina. Žádná chemoterapie. Máme všechno.“

Zabořila jsem se do nejbližšího křesla, zcela zaplavená vděčností. Okamžitě jsem napsala rodině. „Je čas slavit. Jedno je za námi, jedno zbývá.“ O hodinu později mě stále zaplavovala vděčnost:

- Za všechny modlitby, za každé přání, telefonát, textovou zprávu, e-mail.
- Za lékařský tým a lékařské centrum *Baylor University Medical Center*.
- Za třídu nedělní školy ve *Wilshire Baptist Church*, která se mě ujala.
- Za mého lékaře doma, který mě nastartoval na mou cestu, když mi před více než šesti měsíci řekl, abych se co nejdříve dopravila do Dallasu a šla rovnou na *Baylor Emergency Room* na operaci.

Ačkoli byla operace obtížná, jsem za ni velmi vděčná, stejně jako za mladého úrazového chirurga, který si myslel, že bude stříhat srůsty, a našel neuroendokrinní rakovinu, záludné malé buňky, které se vyhýbají odhalení a obvykle se objeví při operaci něčeho jiného. V předchozích dvou a půl letech jsem podstoupila všechna vyšetření trávicího traktu a všechna byla negativní, dokonce i biopsie v květnu.

A právě při testech, které následovaly po operaci, se mi na levém prsu objevily podezřelé skvrny, skvrny, které tam při mamografickém vyšetření loni v lednu nebyly. Nesouvisející primární rakovina, stadium 1. Takže ne, nejsem vděčná za rakovinu, ale nesmírně vděčná za to, že byla odhalena dřív, než bylo pozdě.

Co jsem se naučila?

- Že jsem nevěděla, že to tolik lidí zajímá.
- Že jsem nevěděla, jakou sílu mají modlitby druhých, když pro sebe nemám slov k modlitbám.
- Že ani popírání, ani mávání rukama rakovinu nezažene, a tak jsem se pustila do toho, abych se zaměstnala natolik, že nebudu mít moc času na to, abych o tom přemýšlela.

Modlitba za klid, která byla mou mantrou po Levově smrti, mi teď dodává sílu.

*Bože dopřej mi klid, abych dokázala přijmout věci, které nemohu změnit,
odvahu změnit věci, které změnit mohu,
a moudrost, abych poznala rozdíl.*

Slova, která jsem napsala v roce 2015, se nyní ukazují jako pravdivá:

„Mým problémem jako nové vdovy bylo zjistit, co mohu změnit. Zjistila jsem, že je snadné přemítat o minulosti, kterou nemohu změnit, a dělat si starosti o budoucnost, kterou nemohu znát.

Ne vždy jsem se dokázala okamžitě odpoutat, ale do značné míry jsem dokázala zabránit tomu, aby se má mysl zasekla na myšlenkách, které mě rozesmutňovaly a znepokojovaly. Nemohla jsem sice změnit okolnosti, ale mohla jsem změnit svou reakci na ně.

Líbil se mi citát připisovaný Martinu Lutherovi: „*Nemůžeme zabránit ptákům, aby nám létali nad hlavou, ale můžeme jim zabránit, aby nám hnízdili ve vlasech.*“ „

Naučila jsem se, že Vánoce jsou skvělým obdobím pro řešení lékařských testů a jejich naději vzbuzujících výsledků, protože je to tak rušný, radostí naplněný čas, že je nemožné zůstat v depresi.

„Dnešek je možná můj nejlepší den do konce života a já ho musím naplnit smysluplnou prací a zážitky.“

Že dnešek může být můj nejlepší den do konce života a že ho musím naplnit smysluplnou prací a zážitky. Každý den musí mít nějaký význam. Nezbyvá mi dost času na to, abych některý z nich promarnila.

Že očekávání je silná dávka léku a přijímání pozvání, plánování výletů, zapisování věcí do kalendáře, na které se těším a na kterých pracuji, je silná motivace.

Že na vztazích záleží ze všeho nejvíc.

Že Boha nezajímá, čemu věřím, pokud jde o drobné teologické neshody. Já věřím, a to stačí. Největší útěchou jsou mi slova starých evangelijních písní. *Mé duši je dobře.*

To, že rozpoznávám okamžiky radosti a žiji v režimu vděčnosti, je duchovní disciplína, která mě podporuje v nejtěžších chvílích.

Poté, co Lev zemřel a zdálo se, že můj život je zcela bez radosti, jsem si vypěstovala zvyk poledních modliteb, v nichž děkuji Bohu za každou dobrou věc, ať už je jakkoli banální, která mě ten den potkala. Nemuselo to být nic víc než nalezení parkovacího místa v obchodě s potravinami.

Postupem let jsem začala vyhledávat okamžiky radosti. Ve zvlášť pochmurných dnech jsem si dokázal vytvořit jeden nebo dva okamžiky radosti – telefonát příteli, výměnu sms zpráv s vnoučetem, procházku venku, abych se podíval, co kvete.

Aniž bych si to uvědomovala, asi jsem změnila své myšlení, protože po srpnové operaci jsem překvapila sama sebe. Byla to večerní operace a já jsem nebyla připravená na následná slova chirurga: „Našli jsme neuroendokrinní karcinom a provedli resekci. Nemohli jsme ho dostat celý.“

Během dlouhého čekání na pokoj jsem po vyslechnutí něčeho, co znělo jako rozsudek smrti, řekla své dceři, jak moc jsem vděčná za dlouhý a dobrý život, který jsem prožila, za úžasnou rodinu, kterou mám.

Žila jsem dost dlouho na to, abych viděla všechna vnoučata, jak absolvují vysokou školu, jak si vybírají kariéru a životní partnery, jak si kupují své první domy. Mám nepopsatelnou radost ze tří pravnoučat. Nemám žádné nevyřešené konflikty ani starosti. Žádné výčitky. Nebojím se smrti a důvěřuji Bohu ve svou budoucnost, ať už bude jakákoli.

Moji lékaři mi dávají naději, že možná budu patřit k těm šťastlivcům, kteří se s rakovinou naučí žít, a ne na ni umírat. Mluví o tom, že najdou léčbu, která mi za deset let, až mi bude 92 let, zajistí nejlepší kvalitu života.

Když jsem po Levově smrti psala knihu *Reclaiming Joy*, memoáry o zármutku, každou kapitolu jsem zakončila poučením. Kapitola 2 se týkala vděčnosti a napsala jsem v ní:

„Ve svém zoufalství si nedokážeme představit, že život bude ještě někdy dobrý. Když budeme žít v režimu vděčnosti – počítat svá požehnání a neustále děkovat – můžeme se od zoufalství posunout k důvěře. Můžeme najít radost ve vzpomínkách na minulost a v očekávání budoucnosti.“

Ella Wallová Prichardová

Ella Wallová Prichardová

Ella Wallová Prichardová vystudovala historii a žurnalistiku na *Baylorově univerzitě*. Byla členkou *Baylorské regentské rady* a ředitelkou *Baylorské asociace absolventů*. Její kniha *Reclaiming Joy: A Primer for Widows*, popisuje příběh předčasné smrti jejího manžela a jejího náhlého zjištění, že je prezidentkou rodinného ropného podniku. Dlouhá léta žila ve sboru *Corpus Christi v Texasu*, nyní bydlí v Dallasu, kde je členkou baptistického sboru *Baptist Church Wilshire*.

-van-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Sít víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Sít víry](#)